

OPINIONS

DETINGUTS SENSE DRETS

Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON

Toni Cañís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

METÀFORA DE L'ESCARABAT DE LA SANG

Martí Domínguez

14

DE LES EMOCIONS PRESIDENCIALS

Antoni Strubell

15

L'AUTÒNOMA

Isabel-Clara Simó

MENJA-T'HO TOT

Salvador Cot

16

MÉS POLÍTICA I MENYS IDOLATRIA

Toni Cañís

GLOBALITZACIONS

Pau Viciano

17

GEÒRGIA CAP A L'OTAN

Llibert Ferri

L'OPERACIÓ ANTICH

Miquel Payeras

18

LA PERCEPCIÓ DEL MÓN

Joan Francesc Mira

98

Que el corredor mediterrani, un dels eixos amb major potencial de creixement i per on passa l'autopista de peatge de major trànsit i major rendibilitat, no tinga prevista una línia de ferrocarril d'alta velocitat que potencie aquesta capacitat de creixement, no deixa de sorprendre. Aquesta vegada, però, els sorpresos no són els polítics, sinó els mateixos empresaris del Cercle d'Economia de Barcelona. La setmana passada presentaven un document, consensuat per tota la junta directiva, titulat "El paper de l'estat en el manteniment de l'equilibri econòmic territorial a Espanya". El document és un compendi de greuges econòmics que tots tenen una mateixa arrel: la centralitat que han potenciat des de fa molts anys els governs que han passat per Madrid, i especialment, l'actual. A qui si no se li ha ocorregut potenciar un gran aeroport centralitzat, a Madrid per descomptat, en lloc de repartir el poder entre Madrid i Barcelona, juntament amb els aeroports regionals? Qui decideix que una part important de la despesa que es fa en recerca i desenvolupament vaja directament a la capital de l'estat espanyol, desestimant altres centres d'investigació arreu del territori? O, per què les seus dels organismes reguladors del mercat de valors —ara bastant desprestigiats—, de les telecomunicacions i de l'energia han d'estar necessàriament a Madrid, i no repartits en altres ciutats com han fet a Alemanya o Itàlia? Els empresaris catalans discrepen d'aquesta política centralista, no per motivacions polítiques, sinó purament econòmiques. I adverteixen: si es continua així, d'aquí uns anys hauré d'afrontar una macrocapital que no sabrem com manejar, un nou Mèxic, lluny d'altres territoris econòmicament més equilibrats com Alemanya, que sí que ha sabut repartir joc. La protesta dels empresaris catalans és esperançadora, però tot i així, no prou valenta. El Cercle no vol assenyalar responsables, quan aquests són fàcilment identificables i també tenen seu a Madrid.

La setmana passada l'IRA va fer un pas històric per al procés de pau a Irlanda del Nord. Però qui pense que amb això ja està tot fet va molt errat. El Govern britànic i els líders unionistes és hora que es posen a treballar i compleixen ells també amb la lletra i l'esperit de l'Acord de Divendres Sant. És inadmissible que tota la pressió es faci sobre l'IRA, i en canvi els grups paramilitars lleialistes cometin tot tipus d'actes criminals amb impunitat. En el que duem d'any, i tirant curt, 250 persones del nord d'Irlanda pel sol fet de ser catòlics i/o proirlandesos han rebut atacs de còctels molotov per part dels paramilitars lleialistes. Per no parlar del periodista mort per aquestes bandes. A més, grups com la UDA i els seus acòlits continuen atemorint els nens i nenes i els seus pares de tres escoles catòliques del nord de Belfast, sense que la policia haja aturat aquesta barbaritat. I no només això, sinó que, a diferència del que passava amb l'IRA, no hi ha grans pronunciaments per part del Govern britànic o dels líders lleialistes condemnant-ho. De fet, les víctimes encara compten diferent segons la seua adscripció, com deia Roy Greenslade al diari *The Guardian* fa uns anys, els diaris anglesos tenen una jerarquia de víctimes a l'hora d'omplir notícies, amb els soldats britànics a dalt de tot i els civils catòlics a baix de tot. Per això és tan o més important que el gest de l'IRA, que el Govern britànic i els líders unionistes compleixen l'Acord i permeten a la comunitat catòlica i/o proirlandesa de viure al nord d'Irlanda amb seguretat i amb els mateixos drets que els seus veïns protestants, en tots els àmbits. Començant per la veritable desmilitarització i la reforma de la policia. Sense aquests passos, el gest de l'IRA no haurà servit per res i es mantindrà la desconfiança, els greuges i la indefensió en una part de la població, que al capdavall és el que va crear i ha donat ales a l'IRA.

“Govern britànic i líders unionistes han de complir ara els acords de pau”

UN NOU MÈXIC?

LA PAU IRLANDESA